

ks. Czesław Noworolnik

UNIWERSYTET PAPIESKI JANA PAWŁA II W KRAKOWIE

Poszerzona Rada Wydziału Teologicznego Sekcja w Tarnowie

25 stycznia 2015 roku

22 stycznia 2015 roku na Wydziale Teologicznym Sekcja w Tarnowie Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie odbyła się poszerzona Rada Wydziału, której gościem specjalnym był przewodniczący Komisji Nauki Wiary Konferencji Episkopatu Polski, ks. bp prof. dr hab. Andrzej Czaja. W słowie wstępnym Ksiądz Dziekan, dr hab. Janusz Królikowski, prof. UPJPII zasygnalizował potrzebę określenia specyfiki wydziału teologicznego w kontekście prowadzonej działalności naukowo-dydaktycznej. Chodzi tu o nadanie teologii pewnej wyrazistości i charakteru w obszarze przekazywanych treści: zwrócenie uwagi na tematy szczególnie aktualne, uwzględnienie bieżących potrzeb eklesjalnych, tworzenie tożsamości Kościoła partykularnego poprzez ścisłą współpracę z biskupem miejsca. Ksiądz Dziekan wskazał na dwa kierunki nauczania teologii. Po pierwsze istnieje potrzeba teologii dla kandydatów do kapłaństwa posiadająca charakter formacyjno-pastoralny, który stanie się narzędziem pracy kapłanów w dynamicznie zmieniającym się świecie. Po drugie, istnieje potrzeba teologii dla świeckich, która będzie posiadać charakter formacyjno-apologetyczny. Student teologii powinien własną wiarę głębiej przeżywać, jak też nabrać umiejętności obrony wiary, do czego zresztą zobowiązuje sakrament bierzmowania (*Lumen gentium*, 11). (Z tych powodów Ksiądz Dziekan nie jest zwolennikiem łączenia wykładów dla kandydatów do kapłaństwa i studentów świeckich).

Ks. bp Andrzej Czaja w referacie pt. *Potrzeba pogłębionej eklezjologii i formacji eklesjalnej w dzisiejszej sytuacji Kościoła w Polsce* zanalizował sytuację Kościoła w naszym kraju. Poszukując przyczyn pogarszającej się sytuacji Kościoła w Polsce, wskazał m.in. na trudne czasy egzystowania w PRL i związane z tym niewystarczające pogłębienie życia wiarą, mentalność *homo sovieticus* w działalności eklesjalnej wyrażającą się m.in. pustym aktywizmem. Do istotnych przyczyn zagubienia Kościoła należą także wielkie i szybkie przeobrażenia w dzisiejszym świecie lansujące bezbożną antropologię oraz rugujące Boga i religię z przestrzeni życia publicznego. Szczególnie dotkliwy dla Kościoła jest rozkład

rodziny, deprecjonowanie jej jako podstawowej komórki społecznej, związku nieformalne i rozwody. Do wewnętrznych problemów Kościoła należy – zdaniem Biskupa – laicyzacja życia wiernych, religijność bez wiary, częste ograniczanie duszpasterstwa dzieci i młodzieży do szkolnej katechizacji, słaba komunikacja wewnątrz wspólnoty wiernych (na linii duchowni – świeccy, a także wewnątrz duchowieństwa), słaba recepcja II Soboru Watykańskiego, skrywane „brudy”, kryzys liderów. Ksiądz Biskup dostrzegł również pewne „znaki nadziei”. Zaliczył do nich: skupienie się Kościoła na swym posłannictwie duchowym, pełniejszą świadomość misji, udział kobiety w strukturach i środowiskach wspólnoty chrześcijańskiej. Dobrym objawem jest głód modlitwy, kierownictwa duchowego, poszukiwanie grup i wspólnot kościelnych. Budzi się też tęsknota za bardziej ewangelicznym życiem we wspólnotach zakonnych.

Ksiądz Biskup przedstawił propozycje konkretnych działań. Wskazał najpierw na konieczność radykalnego nawrócenia duszpasterskiego i egzystencjalnego całej społeczności Kościoła w ramach nowej ewangelizacji. Konieczne są nowe sposoby głoszenia Chrystusa wyrażone w języku zrozumiałym dla adresatów. Wielkim zadaniem jest podjęcie wysiłku zmierzającego do przebudowy świadomości i stylu posługiwania pasterzy Kościoła. Chodzi tu o większe otwarcie na współpracę ze świeckimi. Konieczna jest postawa „wyjścia” – duszpasterstwo ekspensywne i otwarte. Należy troszczyć się o bardziej personalne relacje w codziennym posługiwaniu, wypracowanie nowego stylu przewodzenia wspólnocie. Ważne jest poprawienie dialogu wewnątrz Kościoła, umiejętność słuchania drugiej strony. Nagłącą potrzebą jest też zwiększenie wysiłków w realizacji kościelnej „opcji na rzecz ubogich”.

W obliczu tych wyzwań widać – zdaniem Księdza Biskupa – potrzebę lepszej znajomości istoty Kościoła, zrozumienie jego sensu, tajemnicy, wartości i misji. Cytując wypowiedź Konferencji Episkopatu Polski z *Listu do kapłanów* na Wielki Czwartek 2008 roku, stwierdził: „Pilnie potrzebna jest dobra katecheza o Kościele, a raczej o obecności Chrystusa w Kościele. Potrzebna jest dla nas, potrzebna jest dla wiernych”.

Ks. bp Andrzej Jeż w *Słowie do pracowników WTST* odniósł się do postulatu określenia specyfiki Wydziału Teologicznego. Zasugerował uprawianie teologii w kontekście szeroko pojętej kultury. Odwołał się tu do tradycji rozpoczętej przez ks. bp. Józefa Życińskiego.

W ramach dyskusji zabrał głos ks. prof. dr hab. Antoni Żurek, który odwołując się do pierwszych wieków chrześcijaństwa, podkreślił rolę osobistego świadectwa chrześcijan w ewangelizacji. Podobną opinię wyraził ks. prof. dr hab. Stanisław Wszolek, który wezwał do „autentyczności” postaw. Zasugerował, by skupić się na tym, co esencjalne, natomiast przestrzegając przed zamianą „jakości w ilość” (np. ilość publikacji).

Rektor Wyższego Seminarium Duchownego w Tarnowie, ks. dr hab. Andrzej Michalik podziękował za pracę dydaktyczną w pierwszym semestrze, jak też

zaprosił księży profesorów na czwartkowe spotkania (będą się one odbywać w każdy czwarty czwartek miesiąca). Zaprosił również do wzięcia udziału w darze 40-godzinnej adoracji Najświętszego Sakramentu z okazji jubileuszu 40-lecia święceń biskupich ks. bp. Władysława Bobowskiego.